

Hodnocení bakalářské práce Barbory Šandové Hry českých autorů na prknech DJKT v Plzni v letech 1989 – 2000.

Práce předkládá pohled na činnost činoherní části souboru DJKT v Plzni v nelehkém období let 1989 – 2000 s důrazem na prezentaci představení domácích, tedy českých autorů. Po úvodním nástinu historie divadelnictví ve městě „zakotví“ autorka na konci let osmdesátých a poté již důsledně sleduje v textu rozčlenění na část či „linii“ dramaturgickou a režijní a rok po roce sleduje v souvislostech širších činoherní aktivity a dění stvrzuje stručnou analýzou jednoho dvou, výjimečně tří představení, pandánem – jednak velmi cenným pro svoji otevřenost (uznání pro prof. J. Buriana), jednak fundovaným (poklona autorce) – je v příloze umístěný „pohled do zákulisí“, tj. rozhovor se samotným dlouholetým šéfem plzeňské činohry.

Ostatně fundovaná je i práce jako celek, jak dosvědčuje nejen velmi hutný text, ale též kvantum i kvalita sekundární literatury, množství odkazů na elektronické zdroje a ostatně i více než dvě stě padesát odkazů k poznámkám pod čarou. Suverénní jsou autorčiny charakteristiky jednotlivých period (sezón), nabídnuty zasvěcené pohledy do dramaturgické i režijní „kuchyně“, výstižně a trefně prezentována vybraná činoherní představení včetně kritických reflexí (pokud existují), práce naznačuje, že je dílem seriózního znalce, kritického diváka i laskavého fanouška divadla (snad nejen plzeňského), jenž mnohé z toho, co neměl možnost poznat osobně, prostuduje, dočte, prozkoumá, snad si i ověří a uspořádá ve smysluplný tvar. Až sem jen chvála. Práce má ale i svoji druhou stránku, žel s množstvím míst k opravě, nápravě, úpravě...

Tak: „*Z anglických titulů*“ např. nebylo inscenováno „*psychologické drama Kočka na rozpálené střeše*“ (s. 14) z prostého důvodu, autor totiž pochází z jiného kontinentu, *Noël Coward* (s. 14) se píše takto, *Claude Confrontès* (s. 41) takto, genitiv jeho křestního jména je *Clauda* (nikoliv *Claudeho*), popleten jsem jménem paní *Kristiny Taberyové* (s. 14), či snad *Teberyové* (s. 15)? Jméno francouzského dramatika *Jeana Anouilhe* (s. 17) je vhodnější skloňovat dle substantiva *stroj* nežli dle adjektiva *mladý*, autorka si snad již nyní uvědomila, že *Zmoudření Dona Quijota* napsal Viktor Dyk a nikoliv žel známější syn haškologa Radko Pytlíka, a srdce češtináře krvácí, čte-li, že „*se dramata z pera Josefa Kajetána Tyla vracely na plzeňskou scénu*“ (s. 49), že „*z českých dramát převažovali spíše komedie...*“ (s. 56), „... s výjimkou *Sladkého ptáče z mládí* (2002), chybný je i tvar užitého zájmena vztažného (s. 41) plus další drobnosti. Chtělo by se věřit, že vše z tohoto nutno přičíst na vrub časovému stresu či aspoň chabé kontrole konečné podoby práce.

Práce ale nabízí též několik otázek: proč se provedení Havlových (nejen!) her nezapsalo více do myslí publika, jejich uvádění sotva „přežilo“ pár repríz, jaký vliv

mělo (má) publikum na dramaturgické plány, jakou roli může na „vnímání regionem“ sehrát kvalitní (nekvalitní) činnost recenzentů, proč z nabízeného repertoáru stále vítězí komedie?

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikovat ji – přes zmíněné minusy – i pro její nepřehlédnutelné kvality jako dobrou až velmi dobrou.

V Plzni 31. 5. 2022

Jiří Staněk

Souhlasí s originálem
Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta pedagogická
katedra českého jazyka a literatury
Jiří Staněk